

David contra Goliat

El congrés provincial del Partit Popular a València enfrontarà Pedro Agramunt amb un candidat inesperat i desconegut, José Liberto Brau.

Agramunt es troba molt més emparat que cap altre candidat per a afrontar el fred de l'hivern i les poc estimulants eleccions internes.

RAFA GIL

El pròxim 2 de desembre, d'ací a una setmana, el Partit Popular celebrarà a València el seu congrés provincial. Malgrat l'evident descens de vots rebuts en les passades eleccions generals, que significà la pèrdua d'un diputat, tot feia pensar que el fort suport que la *cúpula de Madrid* havia atorgat a Pedro Agramunt convertiria el congrés en una reunió de societat. Ni revisió interna, ni debat sobre l'escapada de vots a Unió Valenciana. Únicament obrir el camí a l'ex-president de la Confederació Empresarial Valenciana per tal d'aixecar-lo a un primer graó cap a la presidència regional.

L'evident oposició a l'aparició d'un Pedro Agramunt que irromp en el PP després de la cimera empresarial d'Oriola i es col·loca

en primer lloc de la llista per València a les eleccions generals, sembla resignada. Agramunt no va signar el document a què el partit obligà els candidats a les darreres eleccions mitjançant el qual renunciaven a ser després presidents provincials. La seua confiança en el suport de l'aparell li va permetre relegar a posicions simbòliques elements clau dins el partit, com el regidor a València, Martín Quirós; i els rumors que seria el pròxim candidat a la presidència de la Generalitat van fer dimitir a la portaveu a les Corts, Rita Barberà, que es considerava designada a fer aquest paper.

Però no havia aparegut cap candidatura alternativa a la de Pedro Agramunt. Ibarra, portaveu del partit en la Diputació, va manifes-

tar que no es presentava «per evitar les divisions» i tant Quirós com Rita Barberà desmentien una i altra volta la possibilitat de fugir a Unió Valenciana com a resposta natural als desgües. Malgrat que ara està per confirmar, tot indica que Agramunt s'ha decidit a donar un lloc preferent en les seues llistes a Ibarra i Quirós i integrar així al seu voltant totes les forces existents, llevant de l'*afrontada* Rita Barberà, que ho ha rebutjat. Tot sota control, amb l'única novetat d'un candidat inesperat i desconegut: J. L. Brau.

José Liberto Brau es defineix com a home de partit. Regidor a Alfafar, un poble de 20.000 habitants en la rodalia de València, manifesta ingènuament que: «No tinc suport a Madrid però he

treballat molt pels pobles i he contactat amb les bases que, en el fons, són les responsables de l'elecció».

La presència d'aquest nou candidat ha estat qualificada de sorpresa i fonts properes a Agramunt encara confien que al congrés arribarà una sola candidatura.

El senyor Brau, però, ho té difícil, i més en un partit que no sap llevar els ulls de Madrid; però el seu gest invitarà, potser, alguns caps pensants del PP a reflexionar sobre la conveniència de col·locar sistemàticament delegats de Madrid en els primers llocs. Sobretot, amb la presència creixent d'UV, que amb la seua defensa de «lo nostre» és cada vegada més atractiva per a l'electorat popular descontent i, tal volta, no sols per a l'electorat.

Jordi Sebastià